

MARIA IANCU

Ți-ai uitat destinul în palma mea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Iancu, Maria

Ți-ai uitat destinul în palma mea / Maria Iancu. -

București : Smart Publishing, 2019

ISBN 978-606-8956-77-0

821.135.1

Copyright © 2019 Maria Iancu
Toate drepturile rezervate.
Copyright © 2019 Smart Publishing

Tehnoredactor:
Liviu Stoica

ISBN 978-606-8956-77-0

București 2019

Cuprins

<i>O celulă aurie</i>	7
1 Ceva trebuie rezolvat în viața ta acum.....	11
2 Fiecare are o chemare.....	41
3 Oglindea cerului dintr-o femeie.....	65
4 Totuși, ceva s-a întâmplat.....	81
5 Somnul nu ajută dacă ți-e sufletul obosit.....	105
6 După un an: viața mea e un dezastru; nu-mi rămâne decât să aleg succesul.....	153

Ceva trebuie rezolvat în viața ta acum

— Știi ce nu-ți pot ierta? Că nu voi mai fi niciodată femeia de dinainte de a te cunoaște. Că m-ai introdus în lumea ta perfectă. Într-un glob de sticlă. Că apoi să-l spargi în mii de bucăți. Cine să le adune acum? Stăm amândoi în fața dezastrului, însă fiecare se roagă pentru el. Binele meu nu mai coincide cu al tău. Nu-ți dau voie să îți mai bagi mâna până la cot în sufletul meu. E gol acum și fără perspectivă. Preaplinul din basmul nostru a fost o iluzie creată de tine.

Știi ce nu-mi pot ierta? Că nu pot să te iert și să-ți ofer cupa cu bunătate și valori ale umanității. Dar ce pasăre-mpușcată își poate ierta vânătorul? Dumnezeu poate. Și te las în voia Lui.

*

— M-am îndrăgostit, soro.

— Ha, iar ești entuziasmată de vreun necunoscut, spun mirată.

— Ne-am intersectat cu mașina în oraș și mi-a cerut să ne vedem în seara aceasta la un ceai, ia să ți-l arăt pe Facebook.

Respect Poza unui ochelarist care fumează narghilea îmi stârnește râsul; slab și prea puțin atrăgător, îmi spun în sinea mea, însă poate fi o opțiune pentru Mișa, se simte tare singură.

— Ar putea fi ceva, e nevoie să aflî mai multe detalii despre el, îi spun, încurajînd-o.

— Însă trebuie să vii cu mine, soro (așa mi se adresează Mișa, avînd în vedere relația noastră foarte apropiată), mi-a spus că vine cu un prieten și ne vedem în patru.

— Bine, am să fiu alături de tine, însă nu stăm prea mult, răspund cu reținere.

Se lasă seara, mergem spre cafenea și în spatele nostru apare mașina cu prietenul Mișei. Ne oprim unul în dreptul celuilalt, își vorbesc la geam, îl salut și văd cum se apleacă să mă vadă mai bine.

— Bună, eu sunt Ewi.

— Bună, Andrei mă numesc, îmi răspunde zîmbind. Ne vedem în parcare, la cafenea.

Mișa abia își stăpînea încîntarea, eu calculam timpul, dezinteresată. Când să cobor din mașină, începe o ploaie cu picături greoaie. Fug spre cei doi băieți. Mă scutur de apă și urcăm la cafenea. Ambii mă analizează, dar gândul îmi era la schimbarea pe care o doream în viața mea, la bărbatul care mă iubea și pe care l-am părăsit cu sânge rece. Andrei începu să îmi pună întrebări:

— Ewi? Așa ai fost botezată? Întrebă curios.

— E prescurtarea de la Evelin, răspund amabilă.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt studentă la medicină, ca și Mișa, avem aceeași cruce de dus, spun rîzînd ironic.

— Voi? Întreb, referindu-mă la Andrei și la însoțitorul lui ciudat de tăcut.

— O mică investiție, el e angajatul meu, arată spre însoțitor și se apleacă ușor spre mine.

Îmi vine să rîd, cine își ia angajatul cu el la o întîlnire personală? Oare chiar așa lipsit de prieteni e? Ori doar se înțeleg extraordinar de bine, astfel încît pot stabili o relație în afara jobului? Nici nu prea conta răspunsul... mintea mea era departe, în jumătate de oră aveam întîlnire cu un amic. Urmează altă triadă de curiozități: unde locuiesc, dacă am frați sau surori, ce planuri de viitor am... Mă epuizează, însă răspund din bun simț și o văd pe Mișa că îmi face semn să o urmez la toaletă.

Mă scuz și plec. Cum intru pe ușă, Mișa mă atenționează:

— Soro, el e interesat de tine, vorbește doar cu tine, te privește continuu, spune dezamăgită.

— Prostii, facem conversație, cred că e emoționat și încearcă să fie amabil, răspund convinsă de propriile mele cuvinte.

Mă întorc la masă repede și, înainte să ajungă Mișa, îi dau indicații străinului care mă interoga:

— Te rog să fii mai atent cu Mișa, vorbește cu ea, nu te mai uita la mine.

În minutele ce urmează, Andrei se conformează, privirea mea e către geam, așteptam Mercedesul amicului meu să apară și să mă scoată din această încurcătură. Lumina difuză și ploaia îmi atrăgeau atenția, nu auzeam mai nimic din conversație, mă apăsa propriul destin. Îmi pun mîna pe cana caldă de ceai, o strîng cu putere, simt tristețea incertitudinii, greutatea ultimelor alegeri luate, privirea fostului iubit cînd, zîmbind, am renunțat fără justificare la relația noastră liniștită.

Respect Luni, mai târziu, aveam să aflu că nu fusesem dusă întâmplător la acea întâlnire, făceam parte dintr-un plan, de care nu aveam habar nici eu, nici Mișa. Mintea îmi era departe, dar viitorul era chiar acolo...

*

M-am născut sub steaua ambiției, însă prea mândră și prea fragilă. Frecvent mă ghidez după intuiție, pot vedea potențialul și binele din oameni. Sub semnul optimismului, nu pot spune la fel și despre cele mai dezgustătoare gânduri ale lor, nu le pot detecta, poate că e și un mijloc de protecție. Știam că Dumnezeu îmi dăduse liniștea lângă acest băiat, dar nu vedeam evoluție, scânteie creatoare și, unde nu e viziune, nu există viață. Aveam 24 ani, îmi curgea sânge de la unghia degetului arătător din cauza scrisului, adormeam la 3 – 4 noaptea, repetând continuu informații interminabile din medicină. Trăiam înconjurată de notițe, eram obsedată de repartiția în pagină a conținutului, de perfecțiune. Dimineața, repetam o mantra în drum spre facultate – OM HANU PHASHA BHARA HE YE SVAHA – o purtam scrisă cu marker la încheietura mâinii (această mantra tibetană îndepărtează karma negativă).

Uneori, îmi curgeau lacrimile din cauza neputinței de a-mi schimba viața. Până când, într-o dimineață, pur și simplu eram convinsă că va apărea în viața mea un bărbat care să îmi schimbe viața, să trăiesc noi experiențe, să pot accesa următorul nivel al vieții mele. Poate că o fi fost mantra, căci l-am părăsit. În douăzeci de minute am încheiat doi ani de relație aproape perfectă.

— Te rog, nu face asta, nu poți pleca, mă imploră în genunchi. Ewi, ești o femeie deosebită, feminină,

dulce, sunt îndrăgostit ca un nebun. O să îmi dau silința să modific ce dorești tu, o să te fac mândră.

Ochii lui disperați nu îi voi uita vreodată, inima lui avea să poarte o cicatrice adâncă pe veci. Adevărul e că era unul dintre cei mai liniari oameni pe care i-am cunoscut: 30 ani, job stabil într-o companie, program fix, salariu mediocru, prieteni de bere și fotbal, familie așezată, cu bun-simț și valori. Locuia cu tatăl său într-un apartament. Prezentabil și cu un șarm copilăresc, îl identificam ca fiind unul dintre cei mai atrăgători băieți cu care am ieșit, însă nu a fost suficient pentru egoul meu. Zâmbea inocent într-un Audi A4 vechi, îmi aducea buchete enorme de trandafiri sălbatici roz, mă asculta din cursurile de la facultate când aveam examene, mâncam Kinder în pat, noaptea, și eram la curent cu toate filmele de la cinema. Însă nu așa îmi vedeam viitorul...

Și plecată am fost.

Mă ocupam de facultate, iar Mișa mă plimba cu mașina cam în fiecare seară, să-mi uit dorul.

Bineînțeles că am fost contactată de Andrei la câteva zile după acea întâlnire stranie. M-a abordat îndrăzneț, distant, degajat pe Facebook:

— Seara trecută a fost interesantă. Ești conștientă că îmi doresc să te revăd? Îmi scrie Andrei.

— Prietena mea te place, cum ar trebui să procedez? Nu e corect să fac acest lucru fără acordul ei.

— Uneori, acesta e un mic preț pentru fericire, este doar o ieșire la cafea.

Convinsă fiind că doar îmi pierde timpul, dar că mi-ar face bine să mai ies din casă, accept să ne vedem la un restaurant, în secret.

Zăresc mașina lui micuță în fața blocului, cobor ușor timidă, îmbrăcată într-o bluză albă, prinsă la gât cu pietre strălucitoare, incolore, punându-mi în evidență cocul strâns lejer în creștet. Nu-mi amintesc să mai fi fost la o întâlnire cu părul prins astfel, nu doream să fac o impresie deosebită, să mă pun în evidență, pentru că nu credeam în viitorul acestei interacțiuni. Poate că nici el, căci apăru în blugi și cu un tricou ciudat, tot cu... pietre.

Alegem un restaurant elegant, cu mese albe și flori colorate; mă privea atent, pe furiș, în timp ce încercam să aleg ceva de mâncare din meniu.

— Nu ai cam mult fond de ten pe față? întrebă Andrei

— Nu ești tu cam curios? răspund râzând nervos. Însă e de înțeles un astfel de comentariu de la un băiat ce poartă tricou de fete.

— Doar mă ataci, e Dolce & Gabbana pentru masculi.

„Masculi efeminați“, bolborosesc în sinea mea.

— Am auzit că bărbații, de obicei, fac complimente femeilor pe care le invită la cină, îi subliniez diplomată.

— Mediocrii, șoptește, încercând să-mi atingă mâna.

Involuntar, fac un gest în retragere și îl simt agitat, ca și cum ar vrea să sară peste masă, ca să îmi simtă pielea. Se străduiește să păstreze distanța și parcă i se schimbă înfățișarea: apare ca un băiețel cu ochi umili, senini, blând, ten alb lăptos, tuns scurt, ca pentru armată. Zâmbea, cred, pentru prima oară, ceva încolțise în mintea lui.

— Ewi, hai să mergem la munte pentru o seară, mâine ne întorcem acasă.

— Poftim?

— Ochii tăi mari și frumoși mă domină, îmi mărturiseste Andrei, fixându-mă cu privirea.

— Nu ne cunoaștem suficient de bine ca să mergem împreună undeva acum, îi răspund distant.

— Ce ai vrea să știi?

— Nici măcar nu știu în ce domeniu lucrezi, numele tău complet, știi tu, date elementare despre identitatea unui om. Poate că mă răpești și faci cine știe ce ilegalități.

— Mă numesc Andrei Virgo, te asigur că plătesc impozite la stat și nu am cazier judiciar sau fiscal, îmi desfășor viața în parametrii onorabili, răspunde râzând ușor în colțul gurii.

Pare un discurs politic. Atâta mister și șarm în același timp, cu o aură impenetrabilă. Nu-l puteam citi și nu mă puteam orienta după răspunsurile lui. Postura sa dreaptă, în acel tricou din desene animate, era în contrast cu tonul ușor grav și convingător. Are ceva cameleonic în celule și, fără a-și da silința prea mult, obține ce dorește. În acel moment, aveam un puzzle în fața mea și nici măcar două piese unite.

Și-am spus „da“; am pornit într-o noaptea caldă de vară în declin, cu un șofer tăcut...

*

Îmi simt pleoapele grele când văd în față munții. Mai erau vreo 20 de minute până să ajungem la un hotel cochet, unde nu ne făcusem rezervare. Îl privesc pe Andrei și mă uit apoi în telefon. Primisem câteva mesaje de la fostul iubit, își declara dragostea și durerea. Ce repede ne duce viața în alt context! Când vine valul asupra noastră, bine ar fi să fim și pregătiți. Și se

pare că aveam un mare buton roșu în centrul deciziilor pe care îl apăsasem în urmă cu două luni, în ziua despărțirii, „că-i un fel de război între capul greoi și sufletul nostru cu ale sale nevoi“ (e o melodie cântată de Alexandra Ușurelu).

Căutam profunzime în viața mea, să-mi schimb calea cu orice preț, să strălucesc. Când viața prinde rădăcini, corpul are alt tonus, zâmbetul vine involuntar în relațiile interumane. Scopul e definit și drumul mult mai ușor de parcurs. Ascensiunea e inevitabilă, resursele există, fără a fi căutate, forțate, inventate. Pur și simplu există un flow în rațiunea și în gesturile noastre. Problema era că nu știam ce vreau, ce îmi doream să am. Nu știam pentru ce să mă rog, vedeam doar ceață la orizont, iar incertitudinea e un element care oferă oarecare flexibilitate în alegeri, însă e însoțită de zbucium și angoasă.

Aveam nevoie de o ancoră, de un ghid intern, adânc, natural, bine conturat. Zona gri a vieții e marginea prăpastiei, unde alegi să te arunci sau te îndepărtezi ușor de margine. Lupti, te îndrepti spre soare și prinzi încet-încet vigoare. Persoana de lângă mine ar fi putut face diferența între rutina în care intrase în vechea relație și lipsa entuziasmului ce se înscrisese în tristețea din ochii mei. Eram un om fără perspectivă emoțională, o femeie care se căuta pe sine. Îmi respectam cariera, însă nu și sufletul, deveneam un clișeu de femeie nefericită.

— Ewi, am ajuns în paradis, îmi spune cald Andrei, zdruncinându-mi gândurile.

— Nici pe departe, dragule.

— „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.“

— Tocmai ai citat din Biblie? mă întorc spre el impresionată

— Da, Evrei 11. Știam că ești fată deșteaptă.

— Cine ești tu, străinule?

Întrebarea aceasta avea să rămână fără răspuns mult timp în viața mea.

Coborâm din mașină, la poalele unui munte acoperit de noapte și stele împrăștiate încântător. Tocurile răsună ascuțit pe marmura de la intrarea în hotel, mă acopăr cu un șal, îl iau de braț și pășim în acord spre recepție. Luăm un apartament cu jacuzzi, la ultimul etaj, și primim o invitație la petrecerea din clubul hotelului.

Urcăm cu liftul într-o tăcere acoperită de un schimb jucăuș de priviri. Îmi mângâie degetul mic, fericit că mă poate atinge.

Intrăm în camera semi întunecată; Andrei inspectează minuțios zona, ca la un control de calitate, deschide o sticlă de vin roșu, umple două pahare de sticlă subțire, totul într-o tăcere năucitoare, ca și cum avea o schemă a gesturilor pe care avea să le facă milimetric, atent, detașat. Își pune ochelarii de vedere pe masă, îi descopăr fața și mai copilăroasă, cu ochii negri, inocenți, care mă caută. Mă plimb pe covorul verde crud spre o oglindă, să îmi retușez machiajul, și încep să simt o ușoară migrenă. Noutatea ipostazei îmi dă o oarecare stângăcie în gesturi, aștept să inițieze un dialog.

Îl simt în spatele meu, îmi pune mână pe gât, îmi sărută lobul urechii și cu cealaltă mână îmi întoarce față spre el, mă privește ca pe o radiografie pentru un diagnostic fatal. Mi se oprește suflarea, are ceva în mâini

Respectare mă îngheață, e un amestec de teamă și curiozitate. Încerc să mă relaxez și îi zâmbesc. Mă îmbrățișează strâns, frenetic și sfârșim cu un sărut, două, trei... Corpul lui e magnetizant, ne dezbrăcăm rapid, ca doi adolescenți obraznici, fiecare cu gândul la propria plăcere. Cad pe pat dezbrăcată, cu fața pe cearșaful rece, îmi sărută spatele, reușise să mă excite într-un mod incredibil. Se oprește, pur și simplu, și se dă la o parte.

— Ce s-a întâmplat, Andrei?

— Nu pot să fac asta, am dureri în zona genitală. Te doresc, îmi pare rău. Am avut un accident acum o săptămână, promit să recuperăm pe viitor.

— Ce fel de accident?

— Ewi...

— Mereu te ferești de răspunsuri concrete.

— Am avut o relație sexuală cu o virgină, din cauza mișcărilor, am rămas cu dureri.

M-a fulgerat, am tras cearșaful pe mine, revenisem la rațiune. Începusem să mă îndoiesc de integritatea mea morală, fetița care mereu a luat premiul I în toți anii de școală, medic în devenire, cu o educație riguroasă, cu o luptă continuă pentru evoluție. De ce mă aflam acolo?

Ma simțeam dezamăgită de impulsivitatea de care am dat dovadă când am acceptat să vin cu el la munte. Nu îmi stătea în fire să accept astfel de oferte nocturne, însă plecasem din vechea relație pentru noutate în viața mea, explorare, spontaneitate. Și aveam parte din plin, se pare.

Caut prin geantă telefonul, voiam să verific dacă mai aveam mesaje. Andrei, văzându-mă distrasă, serioasă, încercă să reia dialogul.

— Finuța mea, vrei să coborâm la petrecere? Bem ceva, dansăm, vedem cum e la club la munte, spune amuzat.

— Prietena ta știe că ești aici? Întreb iritată.

— Poftim? Sunt singur.

— Păi și fata cu care te-ai culcat acum o săptămână? E de unică folosință?

— Ea m-a căutat și mi-a cerut să facem acest lucru, a fost doar o aventură.

— Femeile nu își oferă virginitatea în aventuri, fii sigur că te-a plăcut și a avut speranțe la mai mult.

— Ewi, nu o plac, nu i-am promis nimic. Interacțiunea noastră a fost dorința ei, s-a interesat despre mine la niște cunoscute și m-a invitat să... ne cunoaștem. Îmbracă-te și hai să sărbătorim binele ce va urma în viața noastră.

Nu am altă cale până mâine dimineață, mi-ar prinde bine puțin alcool, să mă detensionează. Am din nou tristețe pe tâmple, nu mi-a plăcut ce am auzit de la el, ușurința cu care trece peste oameni. Îmi acopăr corpul tacit, prind părul dezordonat și mă las ușor pe fotoliu. Îl aștept să fie gata, s-a închis în baie, pare suficient de tipic în tot ce face, așa că, am de așteptat. Îmi aduc aminte un titlu de carte: „Aș vrea să mă aștepte și pe mine cineva“. În cazul lui eram mai multe care o făceam. Ha! Privilegiat bărbat.

Se aude ușa de la baie, „prințesa“ este gata. E ora 2 noaptea. Vine cu pași repezi, se apleacă spre mine, îmi ia mâna, o strânge cu dor și o sărută galant. Înteleg de ce îl caută femeile cu ardoare.

În cap îmi răsună o poezie de Angelina Nădejde: